

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – **Petru Ursache,**

judecători – **Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,**

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul adjunct al procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ciobanu Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014, în cauza penală privindu-i pe

Codrean Cristina Mihail, *născută la 02 septembrie 1992, originară și domiciliată în s. Sireț, r-nul Strășeni;*

Covercenco Andrei Nicolae, *născut la 16 mai 1989, originar și domiciliat în s. Sireț, r-nul Strășeni.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.06.2012 – 29.04.2013;

Instanța de apel: 30.05.2013 – 23.05.2014;

Instanța de recurs: 28.08.2014 – 29.10.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 29 aprilie 2013, Codrean C. și Covercenco A., au fost achitați de învinuirea imputată în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, din motiv că fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Prin rechizitoriu Codrean C. și Covercenco A., au fost învinuiți de faptul că, urmărind scopul păstrării fără scop de înstrăinare a substanțelor narcotice, la 22.02.2012, ora 07³⁰, cînd dînșii se aflau în locuința din sat. Șireți, r-nul Strășeni, în cadrul acțiunii procesuale de percheziție, la gunoiștea care se afla în grădina locuinței date, au fost depistate și ridicate două fragmente de butelii din plastic pe suprafețele cărora era o substanță de culoare verde, care conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 7 din 12 martie 2012, reprezintă rășină de canabis, ce se atribuie la categoria substanțelor narcotice, cantitatea acesteia fiind de 0,091gr. (masă uscată),

ceea ce constituie o cantitate mare în conformitate cu Lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006.

În drept, faptele inculpaților, de către organul de urmărire penală, au fost încadrate în baza art. 217 alin. (2) Cod penal – *adică păstrarea substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare în proporții mari*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea sentinței în privința lui Codrean C. și Covercenco A., cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Codrean C. să fie condamnată în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei să fie suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an. În privința lui Covercenco A., s-a solicitat să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, iar potrivit art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa deja stabilită să i se adauge parțial partea neexecutată din pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorie Strășeni din 24 martie 2011 și a-i stabili definitiv, 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a luat în considerație declarațiile martorilor Dutca D., Maximenco N., Moscalciuc Al. și Ciocan I., mai mult interpretând aceste declarații în mod eronat. De asemenea, instanța greșit a comentat noțiunea de „*păstrare a substanțelor narcotice*”.

Totodată, acuzatorul de stat a specificat că, fiind supusă examinării medicale în vederea constatării faptului de consumare a alcoolului, a stării de ebrietate și a naturii ei, la Codrean C. și Covercenco A. s-a depistat prezența substanțelor narcotice în organism.

Astfel, acuzarea consideră că a prezentat în ședința de judecată probe pertinente și concludente care demonstrează cu certitudine vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal, însă instanța de judecată nu le-a luat în considerație.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul acuzatorului de stat, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Codrean C. și Covercenco A..

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că Covercenco A. și Codrean C. urmează să fie achitați pe art. 217 alin.(2) Cod penal, din motiv că fapta lor nu conține elementele infracțiunii.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și

veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că nici una din probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și cea de apel nu confirmă vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că declarațiile martorilor Moscalciuc Al., Maximenco N., Ciocan I. și Dudca D., nu demonstrează culpa inculpaților de cele incriminate, deoarece dînșii nu au declarat cine a aruncat sticlele de plastic la gunoiște, iar pe sticle nu au fost găsite amprente digitale ale inculpaților, nu s-a constatat că anume Covercenco A. și Codrean C. prin acțiunile lor ar fi păstrat la domiciliul său substanțe narcotice în proporții mari, fără scop de înstrăinare, precum susține acuzatorul de stat în apelul declarat.

Mai mult ca atât, instanța a pus la îndoială aceste declarații ale martorilor, deoarece la momentul depistării sticlelor, în casa inculpatului se mai aflau 2 persoane, care, după cum a declarat inculpatul A. Covercenco, au trăit în casa lui temporar, și anume în acel timp, când au fost găsite sticlele respective, însă organul de urmărire penală nu a verificat această versiune.

De asemenea, instanța de apel a conchis că nici celelalte probe nu demonstrează vinovăția lui Covercenco A. și Codrean C., deoarece prin aceste probe se confirmă doar faptul consumului de către inculpați a substanțelor narcotice, nu și faptul păstrării acestor substanțe, precum susține acuzatorul.

Colegiul penal a considerat ca nefondate concluziile organului de urmărire penală precum că, odată ce inculpații au consumat substanțe narcotice, reiese că dînșii au aruncat aceste sticle, deoarece simplul fapt al consumului substanțelor narcotice, în lipsa altor probe, nu poate fi pus la baza acuzării și condamnării inculpaților pentru faptele incriminate prin rechizitoriu.

Cu privire la interpretarea noțiunii de „păstrare”, s-a menționat că prin aceasta se subînțelege a ține la loc sigur, păzit cu grijă, pe de altă parte, păstrarea reprezintă deținerea substanțelor narcotice în sfera de stăpânire a făptuitorului.

Astfel, reieșind din sensul dat, instanța de apel a considerat că acțiunea de „păstrare a substanțelor narcotice” în faptele inculpaților nu este dovedită, or, în acțiunile acestora acuzarea trebuia să *demonstreze un minimum de diligență în deținerea cu precauție a acestor substanțe narcotice*. În caz contrar, este necesar să existe și legătura cauzală dintre obiectul depistat în cadrul urmăririi penale și acțiunile/inacțiunile voite ale subiecților infracțiunii. Cu alte cuvinte, acuzarea urma să demonstreze intenția inculpaților de a păstra substanțele narcotice la domiciliul lor.

Pentru a demonstra păstrarea substanțelor narcotice, procurorul urma mai întâi să probeze apartenența la inculpați a sticlelor depistate în cadrul percheziției, or, în cadrul urmăririi penale în acest sens nu s-a făcut nimic, nici măcar nu s-a dispus

efectuarea unei expertize dactiloscopice în scopul identificării amprentelor digitale de pe sticlele respective, care reieșind din practica examinării acestor categorii de cauze era obligatorie.

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6 § 2 și este obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzatorului de stat.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art.24 și art.26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința lui Covercenco A. și Codrean C. în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Rezultă că învinuirea înaintată inculpaților este una incompletă și neclară, adică este una dubioasă.

6. Nefiind de acord cu soluția de achitare a inculpaților, acuzatorul de stat a atacat cu recurs ordinar hotărîrea instanței de apel, prin care s-a dispus achitarea lui Codrean C. și Covercenco A. de învinuirea imputată în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, solicitînd casarea acesteia, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În textul recursului, recurentul invocă că, atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul cercetărilor judecătorești s-a stabilit cu certitudine faptul că inculpații avînd scopul păstrării, fără înstrăinare, a substanțelor narcotice, au săvîrșit infracțiunea incriminată în circumstanțele descrise prin rechizitoriu.

Astfel, acuzarea consideră că, instanțele de judecată eronat au interpretat noțiunea de „*păstrare a substanțelor narcotice*”, deoarece conform literaturii de specialitate și a practicii instanțelor naționale, prin „*păstrare*” se înțelege orice acțiune premeditată legată de aflarea mijloacelor narcotice în posesia celui vinovat (asupra sa, în încăperi, în ascunzătoare sau în alt loc, etc.) și răspunderea pentru păstrare survine indiferent de durata ei.

Referitor la argumentul instanțelor de judecată, precum că, nu a fost demonstrat faptul că fragmentele de sticlă au aparținut inculpaților, recurentul menționează că conform procesului-verbal de examinare medicală nr.3 și nr.4 din 22.02.2012 privind constatarea faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, la cet. Codrean C. și Covercenco A. au fost depistate substanțe narcotice (cînepă).

La fel, urmează de menționat că în lege nu este indicat, așa cum s-a exprimat instanța de apel că, *după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, procurorul este obligat să prezinte, în ședința de judecată, anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, iar nerespectarea acestor prevederi,*

urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale.

Or, recurentul opinează că cu această motivare, instanța a ignorat prevederile art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală, care indică că, dacă în procesul judecării cauzei, ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, procurorul este obligat să renunțe parțial sau integral la învinuire. Renunțarea procurorului la învinuire se face prin ordonanță motivată și atrage adoptarea de către instanța de judecată a unei sentințe de achitare sau de încetare a procesului penal.

Prin urmare, atât instanța de fond, cât și cea de apel, nu au făcut altceva decât să ignore neîntemeiat probele aduse de acuzare, avînd o poziție unilaterală la examinarea cauzei date și bazîndu-se în exclusivitate pe depozițiile inculpaților, care în scopul eschivării de la răspunderea penală, nu și-au recunoscut vinovăția.

În drept, recursul ordinar declarat se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) al Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat rezultă că acuzatorul de stat invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Acuzarea consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la achitarea inculpaților, iar săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, se deduce din împrejurările de fapt descrise în rechizitoriu și din probele administrate la dosar.

Însă, în acest context, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel.

Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea achitării inculpaților Codrean C. și Covercenco A. privind învinuirea imputată acestora prin rechizitoriu.

Așadar, referitor la criticile enunțate și pretinsele erori de drept la care se referă recurentul, instanța de recurs verificând materialele dosarului specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a achitării în privința inculpaților în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpații nu au săvârșit infracțiunea de păstrare a substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare în proporții mari.

Din actele cauzei se constată că, prin rechizitoriu Codrean C. și Covercenco A. au fost învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, iar la baza învinuirii incriminate au fost puse următoarele probe:

- declarațiile martorilor Dutca D., Moscalciuc Al., Maximenco N., Ciocan I., Carteră T., Molodoi V., Bouroșu A.;

- procesul-verbal de examinare nr. 4 din 22.02.2012 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, prin care s-a depistat la Codrean C. în organism substanțe narcotice (cînepă);

- procesul-verbal nr. 3 din 22.02.2012, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, prin care au fost depistate la Covercenco A., în organism substanțe narcotice (cînepă);

- procesul-verbal cu privire la contravenție din 22.02.2012, prin care cet. Codrean C. a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției administrative prevăzute de art. 85 alin. (1) Cod contravențional;

- procesul-verbal cu privire la contravenție din 22.02.2012, prin care cet. Covercenco A. a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției administrative prevăzute de art. 85 alin.(1) Cod contravențional;

- procesul-verbal de percheziție din 22.02.2012, orele 07³⁰ – 08¹⁰, prin care de la domiciliul lui Codrean C., au fost ridicate două sticle din masă plastică pe suprafața căreia se află o masă vegetală de culoare verde;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15.05.2012, prin care s-a cercetat amplasamentul gunoiștii raportat la construcțiile din interiorul ogrăzii și gardului, care confirmă că înălțimea gardului împreună cu temelia acestuia este de aproximativ 2 metri, iar gunoiștea se află la aproximativ 2 metri de la drum.

Așadar, acuzatorul de stat opinează că, așa cum rezultă din textul rechizitoriului, probatoriul administrat servește ca baza factuală pentru a constata vinovăția inculpaților de cele incriminate.

Însă, în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că inculpații urmează a fi achitați de învinuirea imputată în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, fiind adoptată sentința de achitare în privința ultimilor. Nefiind de acord cu soluția respectivă acuzatorul de stat a atacat sentința în instanța ierarhic superioară. După verificarea circumstanțelor cauzei, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, s-a dispus respingerea apelului acuzatorului de stat, ca nefondat, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Codrean C. și Covercenco A., deoarece fapta lor nu întrunește elementele infracțiunii.

Asupra celor menționate, Colegiul penal verificând încă o dată materialele cauzei în raport cu argumentele recursului, constată că instanțele de fond și cea de apel, corect au apreciat că probele administrate în cauză nu confirmă vinovăția lui Codrean C. și Covercenco A. în baza art. 217 alin. (2) Cod penal.

Așa fiind, Colegiului penal opinează că instanța de apel întemeiat a conchis asupra faptului că, instanța de fond pe deplin a constatat starea de fapt și nevinovăția inculpaților, cercetarea judecătorească efectuându-se cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor. La fel, instanța de apel just a constatat că, verificând toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect s-a ajuns la concluzia adoptării unei sentințe de achitare în privința lui Covercenco A. și Codrean C., din motiv că fapta lor nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal.

În viziunea instanței de recurs, instanța de apel a constatat corect că probe ce ar indica la vinovăția inculpaților nu au fost prezentate, iar cele cercetate indică în mod elocvent că faptul consumării substanțelor narcotice de către inculpați nu presupune și săvârșirea infracțiunii de păstrare a substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare în proporții mari, care este imputabil inculpaților.

Prin urmare, studiind suplimentar materialele dosarului Colegiul penal reține că instanța de apel just a menționat despre faptul că, prin *păstrarea de substanțe narcotice* se înțelege orice acțiune intenționată legată de deținerea substanței respective în sfera de stăpânire a făptuitorului. În acest sens, instanța de fond a statuat corect că: „*acțiunea de păstrare în faptele inculpaților nu este dovedită, or în acțiunile acestora acuzarea trebuia să demonstreze un minimum de diligență în deținerea cu precauție a acestor substanțe narcotice.*”

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile din pct. 4 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție din 26.12.2011, nr.2 - Cu privire la practica judiciară de aplicare a legislației penale ce reglementează circulația substanțelor narcotice,

psihotrope sau a analoagelor lor și a precursorilor // *Buletinul CSJ a RM 1/4, 2012*, potrivit căruia prin păstrarea de substanțe narcotice, psihotrope sau analoage ale acestora se înțelege orice acțiune premeditată legată de aflarea ilicită a acestor substanțe în posesia celui vinovat (păstrarea asupra sa, în încăperi, în locuri special adaptate, în ascunzișuri, în mijloace de transport, propuse pentru depozitare temporară etc.). Totodată, nu are importanță cât timp persoana păstrează ilicit aceste substanțe, infracțiunea avînd un caracter continuu. Păstrarea substanțelor respective este o continuare firească a procurării sau a preparării (uneori și a transportării, expedierii etc.) acestora.

Or, așa cum a specificat de altfel și instanța de apel în hotărîrea sa, acuzatorul de stat nu a susținut prin probe verosimile învinuirea incriminată inculpaților, și anume nu s-a demonstrat legătura cauzală între sticlele găsite la gunoiștea din gospodăria inculpaților și faptul nemijlocit al păstrării substanțelor narcotice de către inculpați.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, contrar prevederilor art. 281 alin. (2) și art. 296 Cod de procedură penală, acuzatorul de stat, în speța discutată, nu a adus învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume, că probele administrate demonstrează vinovăția lui Codrean C. și Covercenco A. în săvîrșirea infracțiunii de păstrare a substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare în proporții mari, or în învinuirea adusă acestora, nu s-a specificat în ce constau elementele constitutive ale infracțiunii imputate. Nici în cadrul urmăririi penale, nici în ședințele de judecată a instanțelor de fond și de apel, acuzatorul nu a adus probe ce ar confirma prezența elementelor ce sînt caracteristice infracțiunii nominalizate.

În atare circumstanțe, este de remarcă și faptul că potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală și art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii. Judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

Mai mult, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

De asemenea, este notabil că conform art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Sintetizând punctele de vedere enunțate mai sus, se poate afirma că, referitor la calificarea faptelor inculpaților în conformitate cu art. 217 alin. (2) Cod penal, așa cum a fost înaintată învinuirea, Colegiul penal consideră că în cadrul examinării

cauzei aceasta nu s-a confirmat, iar instanțele corect au statuat asupra achitării lui Codrean C. și Covercenco A., deoarece fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

În virtutea considerentelor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate prin prisma erorii stipulate în pct. 6 al alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală invocată de recurent, deoarece soluția adoptată de către instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel este una legală, întemeiată și motivată.

8. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul adjunct al procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ciobanu Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2014 și sentinței Judecătorei Strășeni din 29 aprilie 2013, în cauza penală privindu-i pe Codrean Cristina Mihail și Covercenco Andrei Nicolae, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 19 noiembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș